

ΠΩΣΤΕΡΟ
ΤΕΛΟΣ
Taxi (Επιταγή)
Κωδικός
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12
105 54 - 'Αθήνα

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 493 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΔΕΙΞΕ ΜΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ό σπόρος άνθίζει

Εταν γύρω όλα φωνάζουν, ότι υπάρχει Θεός, και σε κάθε θαύμα τής δημιουργίας ψηλαφάς τήν αγάπη του Θεού, είσαι άνόητος να υποστηρίξεις, ότι δέν υπάρχει Θεός, ή έστω να σου περνάη σαν λογισμός (Ψαλμ. ιγ' 1).

● Όταν βλέπης τήν παροδικότητα τής ζωής και σύ προσκολλάσαι στα ύλικά αγαθά, είσαι άφρων (Λουκ. ιβ' 20).

● Όταν οι Γραφές μιλάνε για τό Πάθος του Μεσσία και τήν 'Ανάστασι και σύ δέν ξεκολλάς άπ' τίς μελάγχολες σκέψεις, είσαι άνόητος (Λουκ. κδ' 25).

● Όταν έγκαταλείπης τήν 'Αλήθεια του Ευαγγελίου, πού σώζει, και σύρεσαι από τυπολατρείες και τοπολατρείες, πού έξαπατάνε, είσαι άνόητος (Γαλ. γ' 1).

● Όταν γύρω σου βλέπης μυριάδες άναστάσεις, και σύ άμφιβάλλης για τήν άνάστασι, είσαι άνόητος.

Τό χαρακτηρισμό αυτό χρησιμοποιεί ό άπόστολος Παύλος και στό κεφάλαιο τής 'Αναστάσεως (15ο τής Α' προς Κορινθίους) για όσους δέν θέλουν να πιστεύσουν στην άνάστασι των νεκρών.

Τό παράδειγμα του σπόρου είναι άπ' τά πιο έντυπωσιακά. «Έρεϊ τις· Πώς έγείρονται οι νεκροί; Ποίω δέ σώματι έρχονται; 'Αφρον! Σύ ό σπείρεις, ου ζωοποιείται εάν μη άποθάνη» Α' Κορ. ιε' 35).

● Τό να γίνεται ό άνθρωπος, όργανο άλλεπαλλήλων άναστάσεων και ύστερα ν' άμφιβάλλη για τή μία, τή συγκεκριμένη, τήν άνάστασι των σωμάτων, αυτό μέ βάσι τή λογική είναι άνοησία.

● Πώς άνασταίνονται οι νεκροί; Όπως άνασταίνονται οι σπόροι Τό ίδιο σώμα διαφορετικά σπέρνεται (πεθαίνει), διαφορετικά άνασταίνεται (βλαστάνει).

Ένας πέφτει, χίλοι σηκώνονται

Τό παράδειγμα τής σποράς χρησιμοποιεί ό Παύλος σαν πιο οικείο στον άν-

θρωπο, αλλά και για να εξηγήση, γιατί τό σῶμα πέφτει στη γῆ νεκρό.

• Ὁ σπόρος χώνεται καί χάνεται στη γῆ. Ἄν δέν χαθῆ, δέν θ' ἀναστηθῆ. Ὁ ἄνθρωπος θάβεται στό χῶμα. Ὅχι για να παραμείνη για πάντα στό χῶμα.

Ἐπιπλέον, ὁ σπόρος σαπίζει. Ὁταν διαλύεται ὁ σπόρος, ὁ γεωργός χαίρεται. Ἡ διάλυσις τοῦ σπόρου κρύβει τό μυστικό τῆς νέας ζωῆς. Κάθε σπόρος εἶναι «ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ». Κι ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ταφή του, διαλύεται σωματικά. Ἐτοιμάζεται ἡ νέα ζωὴ, ἡ ἀνάστασις.

□ Ὁ γεωργός δέν κρατεῖ σέ ἀποθήκη τοὺς σπόρους. Τοὺς σπόρους τοὺς ἔχει, για να τοὺς σπέρνη καί για να τοὺς δῆ ν' ἀνθίζουν καί για να καρποφοροῦν.

Ἐμεῖς θέλουμε τοὺς ἀνθρώπους μας, σώνει καὶ καλά, για να τοὺς κρατήσουμε κοντά μας, χρόνια πολλά, ἄν μπορούσαμε καί ἑκατονταετίες. Ἄν τοὺς ἀγαπούσαμε πραγματικά, θά χαιρόμασταν, πού τοὺς καλεῖ ὁ Θεός κοντά Του.

□ Ὁ γεωργός δέν κλαίει πού ἔφυγαν οἱ σπόροι ἀπ' τό χέρι του κι ἔπεσαν στη γῆ; Χαίρεται.

Ἐμεῖς γιατί κλαῖμε, ὅταν σπέρνεται τό σῶμα τοῦ δικοῦ μας ἀνθρώπου; Σάν χριστιανοί ξέρουμε πὼς ἡ ψυχὴ δέν πεθαίνει. Μὲ τὴν κοίμησι πορεύεται ἐκεῖ, πού ἐπέλεξε μέ τὰ ἔργα της: ἢ στη δόξα ἢ στην ἀπώλεια.

Καί για τό σῶμα ξέρουμε πὼς σπέρνεται μέ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

• Ὁ κύριος λόγος, πού ὁ Παῦλος χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα τῆς σορᾶς, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ καί ἡ μεταμόρφωσις. «Ὁ σπείρεις, οὐ τό σῶμα τό γενησόμενον σπείρεις, ἀλλά γυμνόν κόκκον, ἢ τύχοι σίτου ἢ τινοσ τῶν λοιπῶν» (Α' Κορ. ιε' 37).

Ἐπιπλέον, πού σπέρνεται, αὐτός καί φυτρώνει. Ἄλλ' ὄχι μέ τὴν ἴδια ὄψι. Σπέρνεται γυμνός. Ἀνασταίνεται ντυμένος μέ μία καινούργια, πανέμορφη στολή.

Ἐπιπλέον, για να δώση ἕνα παράδειγμα ἐνδυματολογικῆς ὁμορφιάς, πού καί τό ροῦχο τῆς καλύτερης μόδας δέν συγκρίνεται μ' αὐτό, ἀνέφερε τό ντύσιμο

τῶν λουλουδιῶν: «Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ... Λέγω δέ ὑμῖν, ὅτι οὐδέ Σολομών ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἕν τούτων» (Ματθ. στ' 28-29).

Ἐπιπλέον, μετὰ τὴν ἀνάστασι παίρνει μέν τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά ἀπαλλαγμένο τῆς φθορᾶς.

□ Τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά ἀπρόσβλητο ἀπὸ τὸν πόνο.

□ Τό ἴδιο σῶμα, πού ὁμως ἀστράφτει κάτω ἀπὸ τίς ἀνταύγειες τοῦ θεϊκοῦ κάλλους. «Οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος» (Ματθ. ιγ' 43).

Ἐπιπλέον, μιλώντας για τὴν σπορὰ τοῦ δικοῦ Του θανάτου, χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα τοῦ κόκκου. Ἐνας πέφτει, χίλιοι φυτρώνουν. «Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. ιβ' 24).

□ Ἐνας ἔπεσε στοῦ θανάτου τὴν ἀγκάλη ἐκούσια, ὁ Χριστός.

□ Ἐνας ἔπεσε στὸν καινούργιο τάφο ἐκούσια, ὁ Χριστός.

□ Ἐναν ἔσπειρε ἡ θεϊκὴ ἀγάπη στό χῶρο τῆς ὑπέρτατης προσφορᾶς. Μά ὁ ἕνας ἔγιναν πολλοί.

□ Ἐνας ἀναστήθηκε. Μαζί του πολλοί, ὅλοι συνεγείρονται.

Διαφορὲς δημιουργίας ἀναδημιουργίας

Στὴν πρώτη δημιουργία ὁ Θεός δίνει στά ἀνθρώπινα πλάσματα ξεχωριστὴ μορφή στό καθένα. Κάθε ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀπλῶς μοναδικός, ἀταύτιστος, ἀλλά καί ἀνεπανάληπτος.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τὴν νέα δημιουργία, μέ τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων. Μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι θά διαφέρῃ τό ἀναστημένο σῶμα κάθε ἀνθρώπου ἀπ' τό σῶμα πού εἶχε πρὶν ἀπ' τὴν ἀνάστασι. «Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σὰρξ». Ἐστὶ σώματα ἐπουράνια, καί σώματα ἐπίγεια. Ἄλλ' ἑτέρα μέν ἢ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δέ ἢ τῶν ἐπιγείων. Ἄλλη δόξα ἡλίου,

καί ἄλλη δόξα σελήνης, καί ἄλλη δόξα ἀστέρων. Ἄστῆρ γάρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ» (Α' Κορ. ιε' 38-41).

● Κάθε σῶμα γίνεται σύμφωνα μέ τό θέλημα, μέ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Μέ βάσι τήν ποικίλη τέχνη καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κανένα δέν αὐτοπαραγγέλθηκε. Θέλησε Ἐκεῖνος, ἐγίναμε ἐμεῖς.

Ἅ ὁ σπόρος δέν παίρνει τή μορφή ὅταν βλαστάνη, διότι ἡ φύσις τόν φτιάχνει, ἢ διότι ἡ γῆ εἶναι καρποφόρος, ἢ διότι πέφτει ἡ βροχή. Αὐτά εἶναι ἀπαραίτητα, ἀλλ' ὄχι αὐθύπαρκτα. Συνεργοῦν, διότι θέλει ὁ Θεός, πού εἶναι καί ὁ δημιουργός τῶν νόμων τῆς φύσεως, καί ὁ προνοητής καί ὁ σοφίζων τούς ἀνθρώπους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό πᾶν ὁ Θεός ἐργάζεται, οὐχ ἡ φύσις, οὐδέ ἡ γῆ, οὐδέ ὁ ἕτος*» (Ε.Π.Ε. 18α, 678).

● Κάθε σπόρος διαφέρει ἀπ' τό σπόρο ἄλλου δένδρου. Κάθε σῶμα διαφέρει.

Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ τά ἴδια σῶματα. Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἅγιοι τήν ἴδια λαμπρότητα.

Ἡ καλουποποίησης εἶναι ἴδιον τῆς τέχνης τῶν ἀνθρώπων, πού ἐργάζονται βιομηχανικά. Ἡ τέχνη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἐκλεκτική καί ἀριστουργηματική, ἀλλά καί ἀπεριόριστη, δέν φτιάχνει καλούπια. Δέν κατασκευάζει κλωνοποιημένα ὄντα. Εἶναι θαυμαστός ὁ Θεός «ἐν τοῖς ποικίλοις ἔργοις αὐτοῦ». Ἀκόμα καί ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος καί ἀμετάβλητος, μέ ποικίλους τρόπους ἐγγίζει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «οἰκονόμος ποικίλης χάριτος Θεοῦ» (Α' Πέτρ. δ' 10). Τό ἴδιο καί ἡ Ἀνάστασις· εἶναι οἰκονόμος τῆς ποικίλης ὁμορφιάς τοῦ Θεοῦ.

● Στόν οὐρανό οἱ ἅγιοι δέν λάμπουν ὅλοι μέ τήν ἴδια δόξα. Ἦ ἀστέρια διαφέρουν, ὅμως ὅλα εἶναι ἀστέρια. Καί «οἱ ὑπέρολοι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας», πού ἔχουν φῶς ἀπ' τό ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ στή βασιλεία Του, διαφέρουν μεταξύ τους. «Ἄλλη δόξα ἡλίου, καί ἄλλη καί ἄλλη δόξα ἀστέρων. Ἄστῆρ γάρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ» (Α' Κορ. ιε' 41).

Στόν κῆπο ἡ μονοτονία κουράζει, ἔστω κι ἂν ὅλα τά φαινόμενα εἶναι λουλούδια εὐδιαστά. Καί στόν κῆπο τοῦ παραδείσου τό ἴδιο. Ἡ ποικιλία, πέρα ἀπ' τή σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης, ἔχει καί τή σφραγίδα τοῦ ἀρρήτου κάλλους.

Ἄν σκεφτοῦμε βέβαια, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἅγιος τῆς γῆς δέν μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τόν «μικρότερο» δίκαιο τοῦ οὐρανοῦ, τότε ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι ἀρκεῖ νά βρεθοῦμε μέ τό ἄπειρο ἔλεός Του στή βασιλεία Του, κι ἄς εἴμαστε οἱ τελευταῖοι τῶν τελευταίων!

Τήν ὑπαρξί ποικιλίας τήν ἀπαιτεῖ ἡ ὁμορφιά. Τήν ὑπαρξί διαφόρων «ταγμάτων» τήν ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη. Πάντως ὅλες οἱ «θέσεις» στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἅγιες. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἀναπαύονται μέ τό Θεό, ἀφοῦ καί ὁ Θεός εἶναι «ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος». Γιά τήν ποικιλία τῆς ἀναστάσιμης καί οὐράνιας δόξας μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναί πολυλαί εἰσιν» (Ἰωάν. ιδ' 2).

Ἄπ' τή φθορά στήν ἀφθαρσία

Τό ἀνθρώπινο σῶμα γεννιέται μέ τό μικρόβιο τῆς φθοράς. Ὅσο κι ἂν τό περιποιοῦνται καί εὐχονται «χρόνια πολλά», οἱ ράγες, πού κυλάει ἡ ζωή, ὀνομάζονται φθορά κι ἀδυναμία.

Ἐδῶ εἶναι ἡ βεβαιότητα τοῦ χριστιανοῦ, πού βλέπει τή ζωή του νά ἐπεκτείνεται στήν αἰωνιότητα. «Σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ. Ἔστι σῶμα ψυχικόν, καί ἔστι σῶμα πνευματικόν. Οὕτω καί γέγραπται: Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἀνθρώπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν» (Α' Κορ. ιε' 42-45).

Βλέπει ὁ πιστός, πῶς ὅσο φθείρεται τό ἐξωτερικό περίβλημα, τόσο «ὁ ἔσω ἀνθρώπος ἀνακαινοῦται ἡμέρα καί ἡμέρα» (Β' Κορ. δ' 16). Ὅσο ἡ πνευματική ἀνακαινίσις αὐξάνει, τόσο καί ἡ πίστις στήν ἀνάστασις φουντώνει.

□ Ἄν κοιταχθῆς στόν καθρέφτη σέ ἡ-

λικία προχωρημένη, βλέπεις τή φθορά, τίς ρυτίδες, τίς πληγές του χρόνου.

□ Αν όμως μέ τά μάτια τής πίστεως κοιτάξης τό ίδιο σῶμα στον καθρέφτη τής αναστάσεως, τό βλέπεις ανανεωμένο. Τό φθαρτό τό βλέπεις άφθαρτο. Τό ασθενικό καί καχεκτικό τό βλέπεις δυνατό καί λαμπερό.

Νέα φορεσιά

Γιά τον παλαιό Άδάμ «νεφεύσθησεν ό Θεός καί έγένητο εις ψυχήν ζωσαν» (Γεν. β' 7). Ό Νέος Άδάμ, ό Χριστός, σαρκώθηκε «έκ Πνεύματος Άγίου καί Παρθένου Μαρίας». Ό Χριστός είναι ή ζωή. «Έχει ζωήν έν έαυτώ» (Ιωάν. ε' 26). Είναι ή Αύτοζωΐα. Από αγάπη δέ γίνεται καί ζωοποιός. Χαρίζει στον άνθρωπο τή ζωή, τήν νυν καί τή μέλλουσα.

• Τήν πρώτη φορεσιά, τή φθαρτή εικόνα, δέν τήν παραγγείλαμε. Γεννηθήκαμε μέ τή μορφή του θνητού Άδάμ.

• Τή δεύτερη όμως φορεσιά τήν παραγγέλνουμε. Μας τήν έτοιμάζει ή Ανάστασις. Ός προκαταβολή καταθέτουμε τήν όμολογία καί τήν αγάπη μας. Έτσι γινόμαστε «σύμμορφοι τής εικόνας του Υιού του Θεού» (Ρωμ. η' 29).

Μας περιμένει ή ανάστασις καί ή δόξα του Έπουρανίου. Άς μή μένουμε άδρανείς. Δέν είναι δυνατόν νά μπούν στή βασιλεία των ουρανών οι ράθυμοι καί άδιάφοροι, ούτε όσοι παραδίνονται στίς απολαύσεις καί αποχαυνώνονται.

Άν ή χάρις του Σταυρού χαρίζη τήν άφεσι «πάσης άμαρτίας» (Α' Ιωάν. α' 7), ή χάρις τής Αναστάσεως χαρίζει τήν άφοβία του θανάτου, τήν πανέμορφη προοπτική τής αιώνιας ζής καί δόξας.

• Ήμασταν ήττημένοι. Γινόμαστε νικητές.

• Ήμασταν φοβισμένοι. Γινόμαστε θαρραλέοι.

• Ήμασταν «μούχλα». Γινόμαστε «εύωδια Χριστού».

• Ήμασταν χῶμα. Γινόμαστε ούρανός (Β' Κορ. β' 15).

Νικητές μαζί Του

Ξεσπάει ό Παύλος σέ εύχαριστήριο «χάρι», σέ δοξολογία του Κυρίου, πού μας δίδει τή νίκη καί μας ύψώνει στό θρίαμβο; «Τῷ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τό νίκος διά του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ιε' 57).

• Έκεῖνος άγωνίστηκε, έμείς δοξαζόμαστε. Έκεῖνος σταυρώθηκε, έμείς συγχωρούμεθα. Έκεῖνος αναστήθηκε, έμείς συνανιστάμεθα. Έκεῖνος νίκησε, έμείς παίρνουμε τό βραβείο καί «τόν στέφανον τής ζωής» (Ίακ. α' 12).

• Έκεῖνος δέν μπορούσε νά μή νικήση. Ήρθε στό στίβο τής αγάπης, πού λέγεται ένανθρώπησις νά νικήση. «Έξήλθε νικῶν καί ἵνα νικήση» (Άποκ. στ' 2). Έμείς όμως είναι δυνατόν νά βγοῦμε ή νικητές ή ήττημένοι. Μόνο μαζί μέ τό Χριστό αναδεικνύομαστε νικητές.

Νικάμε τήν άμαρτία, μέ τή συνεχή μετάνοια. Γινόμαστε ισχυροί, μέ τή συγχινή θεία Κοινωνία. Άποκτάμε θάρρος, μέ τή δική Του παρουσία. Μας βεβαιώνει: «Θαρσεΐτε, έγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν. ιστ' 33). Υπερβαίνουμε τό θάνατο, μέ τήν έλπίδα τής αναστάσεως. Δέν φοβόμαστε έπιθέσεις ανθρώπων.

• Ό κόπος τής αγάπης είναι ό Σταυρός. Η έλπίδα τής άμοιβής είναι ή Ανάστασις.

Άρχιμ. Δανήλ Γ. Άεράκης

Τόμοι «Βαπτιστοῦ»

Κυκλοφορεῖ δεμένος μέ πλαστικό κάλυμμα ό τόμος του περιοδικου μας του έτους 2005.

Τιμάται 10 €. Ταχυδρομικά 4 €.

Μέ τήν ίδια τιμή διατίθενται τόμοι καί προηγούμενων έτων.

Γιά πληροφορίες καί παραγγελίες στα τηλέφωνα:

2103212713 & 2109765440.

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ

Νά ζοῦμε ὡς χριστιανοί

(Συνέχεια ἀπ' τό προηγούμενο)

Πάντοτε οἱ πιστοί χριστιανοί ζοῦν μέσα στόν **κόσμο**, χωρίς νά εἶναι κόσμος. Γνωρίζουν, ὅτι εἶναι «ὡς πρόβατα ἐν μέσω λύκων» (Ματθ. ι' 16). Ἔχουν ἔντονη τήν αἴσθησι τῶν κινδύνων ἀπ' τούς ποικίλους πειρασμούς, καί ἀγωνίζονται μέ συνέπεια τόν ἀόρατο πόλεμο. Κάποτε βέβαια ὁ πόλεμος αὐτός γίνεται καί φανερός.

- Πιστεύουν οἱ χριστιανοί, ὅτι οἱ **μεσσίες** ἔρχονται καί παρέρχονται. Ὁ ἕνας **Μεσσίας** παραμένει. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ θέσις τοῦ Γαμαλιήλ στό συνέδριο τῶν Ἰουδαίων (Πράξ. ε' κεφ.) σχετικά μέ τούς ψευτομεσσίες, ὅπως ὁ Θευδάς καί ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, καί μέ τόν ὄντως **Μεσσία**, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅσο ρεῦμα κι ἂν ἀποσποῦν πίσω τους οἱ ψευτομεσσίες, ἐξαφανίζονται ἀπ' τό ιστορικό στερέωμα, ἔστω κι ἂν δέν πολεμηθοῦν.

Κάθε τι, πού ὑπερυψώνεται στή θέσι τοῦ Μεσσία, τοῦ Θεοῦ, μέσα του ἐγκλείει τό σαράκι τῆς φθορᾶς, τοῦ ἀφανισμοῦ.

Τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται», λέει ὁ Παῦλος, μιλώντας γιά τήν **εἰδωλοποίησι τοῦ ἀνθρώπου** ἤδη ἀπ' τήν ἐποχή του (Β' Θεσ. β' 2-10). Ὑπάρχει καί θά ὑπάρχη «ὁ ἀνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καί υπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστί θεός» (Β' Θεσ. β' 3-4).

Ἀντίθετα ὅσοι πολεμοῦν τόν ἀληθινό

Μεσσία γίνονται, ὅπως προφήτεψε ὁ Γαμαλιήλ, «**θεομάχοι**» (Πράξ. ε' 39). Ματαιοπονοῦν. Κλωτσᾶνε μέ γυμνά πόδια πάνω σέ μυτερά καρφιά. Οἱ χριστιανοί ἀντιστέκονται στούς θεομάχους, ἀλλά καί δέν σαλεύονται οὔτε θροοῦνται (Β' Θεσ. β' 2). Οὔτε φοβοῦνται, οὔτε πανικοβάλλονται. Πάντοτε ἐξοπλίζονται κυρίως μέ τό ὄπλο τῆς Ἁγίας Γραφῆς. «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς» (Ἰωάν. η' 32).

Ὅσο ὁμως θά περιφρονοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι τήν Καινή Διαθήκη, τόσο θά φοβοῦνται τή «Νέα Ἐποχή».

- Πιστεύουν οἱ χριστιανοί, ὅτι οἱ **πτώσεις** σέ ἀκάθαρτα πάθη, σέ μιά ἐποχή μάλιστα **ἀμοραλιστική** καί πανσεξουαλική, δέν ἔχουν νά κάνουν μέ σκοτεινά κέντρα, ἀλλά μέ τή δική τους **ἀδυναμία** καί ἀπροσεξία. Ἀλλά καί δέν ἀπελπίζονται γιά τήν κοπριά, πού συσσωρεύει ἡ βρωμερότητα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ κοπριά δέν γίνεται χρυσάφι. Μποροῦν ὁμως πάνω στήν κοπριά ν' ἀνθίσουν λουλούδια. Κι ἔχει καί ἡ ἐποχή μας **λουλούδια ἀγιότητας**. Κι ἔχει πάντοτε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τή δύναμι νά μεταστοιχειώνη τά σκουπίδια σέ λουλούδια.

- Πιστεύουν ἀκόμα, ὅτι ὁ **νέος κόσμος** ἔχει οἰκοδομηθῆ καί δέν θά γκρεμισθῆ ποτέ. Ἀντίθετα ὅ,τι ὑψώνουν οἱ ἀνθρωποι, μέ ὑπερηφάνεια, μέ ἔπαρσι, αὐτά πέφτουν, ὅπως ἔπεσαν οἱ δίδυμοι πύργοι τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπως ἔπεσαν τόσες ἐπηρμένες αὐτοκρατορίες. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι «ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας καί δυνάμεως καί κυριότητος καί παντός ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἀλλά καί ἐν τῷ μέλλοντι» (Ἐφεσ. α' 21).

- Πιστεύουν τέλος, ὅτι ὁποιαδήποτε **ἥττοπάθεια** ἀποτελεῖ προσβολή τῆς παντοδυναμίας τοῦ Χριστοῦ. Δέν χρειάζεται

Εἰσήγησις στήν Πανορθόδοξο Διάσκεψιν γιά τίς Αἰρέσεις καί τίς Παραθρησκεῖτες — Προκόπιον Εὐβοίας (31 Ὀκτ. -3 Νοεμβρ. 2005).

συμμάχους ο Χριστός και η Έκκλησία Του. Έκείνος «έξήλθε νικῶν και ἵνα νικήσῃ» (Αποκ. στ' 2). «Τῷ δέ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τό νῆκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ιε' 17). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τό μὲν τρόπαιον αὐτός ἔστησε, τῶν δέ στεφάνων και ἡμᾶς ἀπολαῦσαι ἐποίησε, και τοῦτο οὐκ ἐξ ὀφειλῆς, ἀλλ' ἀπό φιλανθρωπίας μόνῃς» (Ε. Π. Ε. 18α, 708-710). Μετάφρασις: Ἐκείνος, ὁ Χριστός, ἔστησε τό μετερίζι κι ἀγωνίστηκε, ἀλλ' ἐμᾶς ἔκανε ν' ἀπολαύσουμε τούς στεφάνους τῆς νίκης. Κι αὐτό ὄχι γιατί μᾶς τό χρωστοῦσε, ἀλλ' ἀπό πολλή ἀγάπη.

• Ὅσοι ζητᾶνε **δεκανίκια** ἰδεολογικά, πολιτικά, κοσμικά, οἰκονομικά, θρησκευτικά, γιά νά στηρίξουν τό θεσμό, ὅπως λένε, τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοί ἤδη ζοῦν τήν **ἐρείπωσι** τῆς πίστεως μέσα τους και τήν **ἐρήμωσι** τῆς ψυχῆς τους.

Ὁ χριστιανός δέν παίξει σέ δύο ταμπλό. Εἶναι ἀσυμβίβαστος. «Τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη και ἀτιμία; Τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος;» (Β' Κορ. στ' 14). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὗτος οὔτε Χριστῷ, οὔτε νόμῳ πιστεύει, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἔστηκε, κάκειθεν και ἔνθεν βουλόμενος κερδαίνειν. Διόπερ οὐδαμῶθεν οὐδέν καρπώσεται» (Ε. Π. Ε. 20, 350). Μετάφρασις: Αὐτός οὔτε στό Χριστό πιστεύει, οὔτε στό Μωσαϊκό νόμο. Στέκεται στό μέσο. Θέλει νά κερδίσει κι ἀπό κει κι ἀπό δῶ. Γι' αὐτό ἀπό πουθενά τίποτε δέν θά καρπωθῆ.

• Πιστεύουν οἱ χριστιανοί στήν **ἀνακαίνισι τοῦ κόσμου**. Ἄλλ' αὐτή δέν ξεκινᾶ μαζικά. Ἔρχεται προσωπικά, σιγά-σιγά, μέ τήν ἀλλαγὴ καθενός ξεχωριστά.

Ἔχει σάν βᾶσι τῆ **μετάνοια**.

Ἔχει σάν τρόπο τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης.

Λειτουργεῖ ἀθόρυβα, ἀφοῦ ἄλλωστε «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως» (Λουκ. ιζ' 20). Ἄρκει οἱ χριστιανοί νά εἴμαστε τό ἀλάτι τῆς γῆς, τό φῶς τοῦ κόσμου, ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος. Ἄρκει νά συνειδητοποιοῦμε, ὅτι εἴμαστε **καί** τό τίποτε **καί** τό πᾶν. Ἄρκει-

τά πληρώσαμε μέ τή θεοποίησι ἀνθρώπων και ὕλης.

Ἡ καλύτερη ἄμυνα εἶναι ἡ ἐπίθεσις

- Ὑπάρχει δρᾶσις χωρίς ἀντίδρασι;
- Ὑπάρχει ἀγῶνας χωρίς ἀντίπαλο;
- Ὑπάρχει Χριστός χωρίς ἀντίχριστο;
- Ὑπάρχει καλό χωρίς κακό;

Δυστυχῶς ὁ μεγάλος κίνδυνος εἶναι ἡ δική μας ἀλλοτρίωσις, ἡ δική μας **«νέα ἐποχή»**. Ἀλλάξαμε τρόπο ζωῆς. Πάψαμε νᾶμαστε ἀγρυπνοῦντες και ἀγωνιζόμενοι, μιμητές τοῦ Χριστοῦ και τῶν ἀγίων. Γίναμε **ἀκίνδυνοι χριστιανοί**, γι' αὐτό ἔγινε τόσο ἐπικίνδυνος ὁ κόσμος.

• Ἡ **ἀπάτη τοῦ κόσμου** ὑπῆρχε και ὑπάρχει και θά ὑπάρχει. Ἡ ἀπάτη ὡς πλάνη και ὡς πρόκλησις διεφθαρμένης ζωῆς. «Τό Πνεῦμα ρητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις και διδασκαλίαις δαιμονίων» (Α' Τιμ. δ' 1-2).

• Ἡ **ἀγάπη** τῶν χριστιανῶν ὑπάρχει; Ἡ ἀγάπη τῆς ἀλήθειας και ἡ ἀλήθεια τῆς ἀγάπης; Ἡ ἀγάπη τῆς ἐλεημοσύνης, ἡ κένωσις, ἡ φιλανθρωπία, ὁ ἱεραποστολικός ζῆλος, αὐτά ὑπάρχουν;

Λίγα χρόνια μόλις μετά τίς κατακόμβες, ὅπου εἶχε διατηρηθῆ ἡ παρθενικότητα τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἄρχισαν νά γίνονται ὄχι ἀπλῶς ἐγκόσμιοι και φιλόκοσμοι, ἀλλά και κοσμικοὶ ἄκοσμοι.

Διαπιστώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, λίγες δεκαετίες μετά τή γνησιότητα τῆς κατακομβικῆς Ἐκκλησίας: «Οὐδεὶς τὰ τοῦ Χριστοῦ ζητεῖ, ἀλλά πάντες τὰ ἑαυτῶν. Οἱ υἱοὶ αὐτῶν εἰς ἀσέλγειαν τρέχουσιν, οἱ πατέρες αὐτῶν εἰς πλεονεξίαν και ἀρπαγῆν, αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐπὶ τὰς φαντασίας τὰς βιωτικὰς οὐ μόνον οὐκ ἐγκόπτουσαι τούς ἀνδρας, ἀλλά και παροξύνουσαι. Στήθι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Ἐρώτησον τούς ἀπίστους και ἐπανιόντας, και οὐδένα ὄψει ὑπὲρ πνευματικοῦ πράγματος σπεύδοντα, ἀλλά πάντας ὑπὲρ σαρκικῶν τρέχοντα. Μέχρι τίνος

οὐκ ἀνανήφομεν; Μέχρι τίνος εἰς ὕπνον καταφερόμεθα βαθύν; Οὐκ ἐλάβομεν κόρον τῶν κακῶν;» (Ε.Π.Ε. 18,238).

Μετὰ φρασῖς: Κανέννας δέν ἐπιζητεῖ τὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι τὰ δικά τους ζητοῦν. Οἱ υἱοὶ τους τρέχουν σέ ἀσέλγεια. Οἱ πατέρες τους σέ πλεονεξία καὶ ἀρπαγή. Οἱ γυναῖκες τους ὄχι μόνο δέν συγκρατοῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως προκαλοῦν τοὺς ἄντρες τους σέ προκλητικές βιωτικές ἐνασχολήσεις. Στάσου, λοιπόν, στήν ἀγορά. Ρώτησε ὅσους κινοῦνται πέρα δῶθε. Κανένναν δέν θά δῆς νά φροντίζει γιά πνευματικό θέμα. Ὅλοι τρέχουν γιά ὑλικά καὶ ὑλιστικά. Μέχρι πότε δέν θά συνέλθουμε; Μέχρι πότε θά βρισκώμαστε σέ ὕπνο βαθύ; Ἀκόμα δέν χορτάσαμε τὰ κακά;

● **Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως** εἶναι ἀκατανίκητη, συγκρινόμενη μάλιστα μέ τό ψεῦδος καὶ τήν πλάνη. Ἄλλ' ζωὴ τῶν χριστιανῶν δέν προσέρχεται πάντοτε **σύμμαχος** στή μάχη γιά τόν εὐαγγελισμό καὶ τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Κάποτε μάλιστα ἡ ἀσυνέπεια στή ζωὴ τῶν λεγομένων χριστιανῶν στέκει τό μεγάλο ἐμπόδιο στό τρέξιμο γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Προτρέπει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ὅτῳ ζῶμεν, ὥστε μὴ βλασφημεῖσθαι τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. β' 24). Οὐκ ἔδει λόγων, εἰ τοσοῦτον ἡμῶν ὁ βίος ἔλαμπεν. Οὐκ ἔδει διδασκάλων, εἰ ἔργα ἐπιδεικνύμεθα. Οὐδεὶς Ἕλληνας, εἰ ἡμεῖς ἡμεῖς Χριστιανοί ὡς δεῖ. Ὁρῶσι φεῦ βίου ἐπιληψίμους, ψυχὰς γηΐνας. Τὰ χρήματα ὁμοίως αὐτοῖς θαυμάζομεν, πολλῶ δέ καὶ πλέον. Τόν θάνατον ὁμοίως αὐτοῖς πεφρίκαμεν. Πρὸς νόσους ὁμοίως δυσχεραίνομεν. Ὁμοίως δόξης ἐρῶμεν καὶ δυναστείας... Πόθεν ἔχουσι πιστεῦσαι; Ἀπό σημείων; Οὐ γίνεται ταῦτα. Ἀπό τῆς ἀναστροφῆς; Ἄλλ' ἀπόλωλε. Ἀπό τῆς ἀγάπης; Οὐδαμοῦ ἔχνος αὐτῆς ὁρᾶται» (Ε. Π. Ε. 23, 284).

Μετὰ φρασῖς: Ἔτσι νά ζοῦμε, ὥστε νά μὴ βλασφημηται γιά μᾶς τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Δέν θά χρειάζονταν πολλά λό-

για, ἂν ἔλαμπε ἡ ζωὴ μας. Δέν θά χρειάζονταν διδάσκαλοι, ἂν παρουσιάζαμε ἔργα. Κανέννας δέν θά ἦταν εἰδωλολάτρης, ἂν ἡμασταν ἐμεῖς σωστοὶ Χριστιανοί, ὅπως πρέπει... Βλέπουν δυστυχῶς τή ζωὴ μας ἐπιλήψιμο, βλέπουν ψυχές χωματένιες.

● Ἡ παγκόσμια κοινότητα θά ἐπιβιώσῃ ὄχι μέ τίς φροῦδες ἐλπίδες, ἀλλά μέ τή βεβαία ἐλπίδα τοῦ Χριστοῦ γιά μιά **νέα ὄντως ἐποχή**.

● Αὐτό σημαίνει ἕνας νέος κόσμος, μιά νέα κοινωνία, μιά οἰκουμενική οἰκογένεια. Μιά πολύχρωμη ἀδελφότητα.

● Θά ζήσουν οἱ ἄνθρωποι ὄχι μέ **ψευδαισθήσεις** εὐτυχίας, ἀλλά προσγειωμένοι στήν πραγματικότητα, ὅτι ὁ παρῶν βίος εἶναι ἀγώνας (Ἐβρ. ιβ' 1). Κατατοπισμένοι πλήρως, ὅτι οἱ θλίψεις εἶναι μέσα στή φιλοσοφία τῆς ζωῆς, ἀφοῦ καθαρίζουν τόν ἄνθρωπο «ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ» (Σοφ. Σολ. γ' 6).

Προσοχή ὅμως! Ἡ ζωὴ εἶναι **χωνευτήρι ἀγιασμοῦ**, ὄχι χωνευτήρι **συγκρητισμοῦ**. Δηλαδή: Τό χωνευτήρι τῆς ἀνθρώπινης πορείας εἶναι ἡ φωτιά, πού δοκιμάζονται ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ πιστοὶ τῆς. Δέν εἶναι τό καμίνι, ὅπου ρίχνονται ὅλα τὰ θρησκευτικά μέταλλα γιά νά φτιαχτῇ δῆθεν ἕνας λάμπων χρυσός κάποιας **νέας θρησκείας**.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἄς γίνουμε **φῶς** καὶ **ζύμη**, γιά μιά νέα ἐποχή, γιά τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης, πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία. Ἄς ἀκούσουμε τόν ἱερό Χρυσόστομο: *«Εἰ φῶς ἐσμεν καὶ ζύμη καὶ φωστῆρες καὶ ἄλας, φωτίζειν, οὐ σκοτίζειν δεῖ. Σφίγγειν, οὐ παραλύειν. Πρὸς ἐαυτούς ἐπισπᾶσθαι τοὺς ἀπίστους, οὐ φυγαδεύειν»* (Ε.Π.Ε. 18α,118).

Μετὰ φρασῖς:

● Ἄν εἴμαστε φῶς καὶ ζύμη καὶ φωστῆρες καὶ ἀλάτι τῆς κοινωνίας, πρέπει νά φωτίζουμε, ὄχι νά σκοτίζουμε.

● Νά συγκρατοῦμε, ὄχι νά διαλύουμε.

● Νά **μαγνητίζουμε**, ὄχι νά ἀπωθοῦμε.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἑβδομάδα χαρᾶς ἢ Μεγ. Ἑβδομάδα!

Γιατί χτυπάνε πένθιμα οἱ καμπάνες; Γιατί στολίζουν μέ πένθιμες κορδέλλες τούς ναούς; Ποιόν πεθαμένο θρηνοῦμε; Μεγάλη Ἑβδομάδα! Ὅλα μεγάλα τὰ γεγονότα της. Μεγάλα καί **εὐφρόσυνα**. Δέν τῆς ταιριάζει τό πένθος. Δέν τῆς ἀρμόζει ὁ ρομαντισμός. Ὅλα φωτεινά, ὅλα χαρούμενα. Ἐνα τό θλιβερό: **οἱ ἁμαρτίες μας**. Αὐτές ὠδήγησαν τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ στό Σταυρό. Γι' αὐτές μποροῦμε καί πρέπει νά κλαῖμε. Ὅχι γιά τό Χριστό καί γιά τὰ Πάθη Του. Ἡ Ἐκκλησία ἀπ' τό βράδυ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἀνάβει φῶτα χαρᾶς: «*Τά Πάθη τά σεπτά ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ*» (κάθισμα Μεγ. Δευτέρας).

- Πενθεῖς, ὅταν φυτεύης τό λουλούδι; Πενθεῖς, ὅταν τό δέντρο στάξει τό μέλι τό γλυκύ; Πενθεῖς, ὅταν ὁ ἥλιος φωτίζει λαμπρότερα, διαλύοντας τὰ σκοτεινά σύννεφα; Γιατί, λοιπόν, νά πενθῆς τῆ Μεγ. Ἑβδομάδα; Ἐφτασε ἡ ὥρα τῆς δόξας. «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. ιγ' 31). Ἡ προσωρινή **λύπη** μεταστοιχείωνεται σέ **χαρά**. Βεβαιώνει ὁ Κύριος: «Ἦμεῖς λυπηθήσεσθε. Ἄλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαράν γενήσεται» (Ἰωάν. ιστ' 20). Τό **δέντρο** τῆς σωτηρίας μας φυτεύεται: Ὁ **Σταυρός**. **Γλύκα** ζωῆς αἰωνίου ἀποστάζει ἀπ' τό ξύλο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ **ἥλιος** τῆς θεϊκῆς ἀγάπης ἀκτινοβολεῖ, διαλύοντας ὅλα τὰ νέφη. Πρός τί, λοιπόν, τό πένθιμο ὕφος;

- Τό πένθος ἀρμόζει μόνο γιά τὰ ἀνθρώπινα ἄγρια πάθη, πού ὀδηγοῦν στοῦ Χριστοῦ τὰ **Ἅγια Πάθη**. Κλαῖμε γιά τό σκλάβωμα, ὄχι γιά τήν ἀπελευθέρωσι καί γιά τόν **Ἐλευθερωτή**. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ παθῶν ὑπέρ ἡμῶν καί παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς» (ἀπό τούς αἶνους τῆς Μεγ. Παρασκευῆς). Συννεφιασμένος εἶναι ὁ οὐρανός. Ὅχι ὅμως γιά τό φῶς τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά γιά τή σκιά τῆς ἁμαρτίας, πού πέφτει σέ κάθε εἰκόνα τῆς **πινακοθήκης**, πού λέγεται Μεγάλη Ἑβδομάδα. Δέν λυπόμαστε γιά τίς μέρες, ἀλλά γιά τίς πτώσεις. Γιά τούς **σταυρωτές**, ὄχι γιά τόν **Ἐσταυρωμένο**. Γιά τούς δράστες, ὄχι γιά τό ἐκούσιο Θῦμα τῆς Ἀγάπης, πού τελικά εἶναι τό ὑπερούσιο Θαῦμα.

- Κάθε μέρα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἔχει τήν πτώσι της καί τήν ἀνάστασί της. Γιά τήν πρώτη ἄς θρηνήσουμε. Γιά τή δεύτερη ἄς χαροῦμε.

- **Μεγάλη Δευτέρα**. Νά κλάψουμε γιά τή διαστροφή τῆς **Αἰγυπτίας**. Δυό πράγματα θέλησε νά σταυρώσῃ ἢ διεφθαρμένη γυναίκα: Τήν τιμή τοῦ ἄντρα της καί τήν ἀγνότητα ἐνός νέου, τοῦ **Ἰωσήφ**.

Περισσότερο ἄς χαροῦμε. Ἀπαθῆς ἢ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ· προτυπώνεται ἀπ' τήν ἀπάθεια τοῦ Ἰωσήφ στόν πειρασμό. Ἰωσήφ: Ἄκτινες χάριτος πάνω του. Ἄκτινες ἐλευθερίας. «*Τῆς Αἰγυπτίας γάρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μή δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρά τοῦ βλέποντος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας καί νέμοντος στέφος ἀφθαρτον*» (κοντάκι Μεγ. Δευτέρας).

Ἄνάστασις = Ἀντίστασις.

- **Μεγάλη Τρίτη**. Νά κλάψουμε γιά τήν ἀδιαφορία. Οἱ κακοί σέρονται μέ τό σκοινί τῆς ἀκολασίας. Οἱ «καλοί» μέ τό σκοινί τῆς **ἀδιαφορίας**. Σάν τίς μωρές παρθένες οἱ πιό πολλοί χριστιανοί. Ἀδιαφόρησαν. Κοιμήθηκαν. Θανατηφόρο κακό ἢ ἀμέλεια, ἢ μὴ λειτουργία, ἢ μὴ αὔξεις τῶν ἀρετῶν. «*Ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος*» (αἶνος Μεγ. Τρίτης).

Περισσότερο ἄς χαροῦμε: Φωτισμένη ἢ ἐγγήγορσις τῶν σεμνῶν παρθένων τῆς παραβολῆς. Ἔτοιμες. Μπῆκαν στό Νυμφῶνα. Τά μάτια δεκατέσσερα ἄς τᾶχουμε. Τό βλέμμα στόν οὐρανό. Στόν Ἐρχόμενο. Σέ ἐτοιμότητα πάντοτε. «Ὡς οἰκονόμοι πιστοί τῆς χάριτος δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιωθῶμεν» (ἀπόστ. Μεγ. Τρίτης).

Ἀνάστασις= Εἴσοδος στό Νυμφῶνα. «Τόν Νυμφῶνά Σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον». Χαρά οἱ γάμοι τοῦ Ἀρνίου τῆς ἐνώσεώς μας μέ τό Θεό.

● **Μεγάλη Τετάρτη.** Πίκρα γιά τήν ὑποκρισία τοῦ φαρισαίου Σίμωνος. Ἀπαίσιος σέ σκληρότητα. Ἦθελε νά σκιάση τήν ἀγάπη.

Περισσότερο ἄς χαροῦμε. Ἀκτίνες **μετανοίας** ρίχνουν χαρούμενο τό ἄπλετο φῶς τους. Τή νύχτα τῆς ἁμαρτίας τήν μεταβάλλουν σέ ἡμέρα σωτηρίας. Πόρνη θρηνεῖ. Δάκρυα χαρᾶς. Ἡ μεταβολή πηγῆ χαρᾶς γιά τόν ἄνθρωπο, γιά τούς ἀγγέλους.

Ἀνάστασις = Μεταμόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Σκιά ὁ μαθητής, πού γίνεται προδότης. Χαρά γιά τή δούλη, πού γίνεται μαθήτρια. Ἡ ἔμφασις στή **χαρά**. Ἀφοῦ ἀκόμα κι ὁ προδότης θά μπορούσε ν' ἀπλώση τά χέρια (σέ ἰκεσία) νά εἰσπράξη τήν ἄφεσι. Θᾶταν μιά ἀκόμα Ἀνάστασις. «Ἡ μέν ἔχειρε κενούσα τό πολύτιμον, ὁ δέ ἔσπευδε πωλῆσαι τόν ἀτίμητον» (αἶνος Μ. Τετάρτης).

● **Μεγάλη Πέμπτη.** Πίκρα γιά τή θλιβερή ἄρνησι τοῦ Πέτρου. Ἐγωισμός: Πηγῆ πληγῶν, πηγῆ πτώσεων. Νά ποῦ ἔφτασε τό «Ἐγώ!»: «Οὐκ οἶδα τόν ἄνθρωπον» (Λουκ. κστ' 72). Θά μπορούσε νά πῆ καί χειρότερα.

Περισσότερο ἄς χαροῦμε: Ἦλιος μέσ' στή νύχτα. Κλάμα χαρᾶς ἀπ' τά μάτια τοῦ ἄρνητῆ. «Ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς». Ἡ πίκρα γεννάει τή γλύκα. «Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτία» (αἶνος δ' ἤχου). Πίκρα γιά τή βίαση σύλληψι Ἐκείνου, ποῦναι ἢ Ἐλεύθερη σύλληψις (συνελήφθη αὐτοβούλως) καί ἢ Ἀγαπητική πρόσληψις. Χαρά γιά τή στάσι τοῦ Χριστοῦ. Σταθερός στή Σταυρική πορεία. «Ἐστήριξε τό πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορευέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα...» (Λουκ. θ' 51).

● **Μεγάλη Παρασκευή.** Πίκρα γιά τούς σταυρωτές. Σκιά ἢ ἀχαριστία τῶν Ἑβραίων. «Λαός μου, τί ἐποίησά σοι καί τί μοί ἀνταπέδωκας;» (ἀντίφωνο Μεγ. Παρασκευῆς).

Περισσότερο ἄς χαροῦμε: Ἔχουμε «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». **Προβολέας** λυτρωτικῆς Ἀγάπης ὁ Σταυρός. Εἶναι ὁ **Ἦλιος τῶν ἡλίων**, τῶν μεγάλων ἀποδείξεων. Ἀλλά καί ὁ **Ἦλιος τῶν ἡλίων**. Κι ἄν ἀκόμα ὅλοι οἱ ἡλιοι τοῦ σύμπαντος συνάθροιζαν τό φῶς τους, θά σκοτεινιάζαν, ὅπως ὁ ἕνας ἡλιος τή μέρα τῆς Μεγ. Παρασκευῆς. Χάνονται μπροστά στόν ΗΛΙΟ τῆς ἀπερίγραπτης Ἀγάπης. Στόν ἡλιο τοῦ Σταυροῦ **συναθροίζεται** ὅλη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τή συνάθροισι ὅλων τῶν ἁμαρτημάτων του κόσμου καί τήν ἐξάλειψί τους. «Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοί πηγάζσης τήν ἄφεσιν» (ἀπό τά ἀντίφωνα τῆς Μεγ. Παρασκευῆς).

□ Λύπη γιά τὸν ὑπόκοσμο τῆς σπείρας. Χαρά γιά τούς ἀναστημένους, ὅπως ὁ ληστής καί ὁ ἑκατόνταρχος.

□ Λύπη γιά τή θρησκευοκαπηλεία τῶν ἀρχιερέων. Χαρά γιά τήν προσφορά τοῦ Μεγάλου ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

□ Λύπη γιά τή σκοπιμότητα τοῦ Πιλάτου. Χαρά γιά τή συνέπεια τοῦ Σταυροῦ.

□ Λύπη γιά τίς ἁμαρτίες μας. Ἐξακολουθοῦμε ν' ἁμαρτάνουμε. «Ἀνασταυρῶνουμε τόν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. στ 2). Σταυρώνουμε μυριάδες Χριστούς.

Πορευόμενος ὁ Κύριος «πρός τό ἐκούσιον Πάθος», προτρέπει: «Μή κλαίετε ἐπ' ἐμέ. Πλήν ἐφ' ἑαυτούς κλαίετε καί ἐπί τά τέκνα ὑμῶν» (Λουκ. κγ' 28).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀναγκαῖοι καί οἱ δύο

Α' Κορ. 1α' 10-15

Διακονία καί λειτουργία (στ. 10)

Γποτιμᾶ τή γυναῖκα ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Τό ἀντίθετο! Εἶναι ὁ πρωτοπόρος στή διακήρυξι τῆς ἀληθινῆς ἰσότητος ἀνδρός καί γυναικός (Γαλ. γ' 28. Κολλασ. γ' 11). Λέει βέβαια, ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικός, ἀλλά λέει ἐπίσης, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός (στ. 7).

Τή λέξι «δόξα», σέ συνδυασμό μέ τή λέξι «εἰκόν», εἶναι δυνατόν νά τήν ἐξηγήσουμε καί σάν φανέρωσι. Ὅπως στόν ἄνδρα εἰκονίζεται ὁ Θεός, πού τόν δημιούργησε, ἔτσι στή γυναῖκα εἰκονίζεται ὁ ἄνδρας, ἀπ' τόν ὁποῖον δημιουργήθηκε.

Ἐπομένως εἶναι δεῖγμα ἀναγνωρίσεως τῆς ἐξαρτήσεως τῆς γυναίκας ἀπό τόν ἄνδρα τό νά ἔχει καλυμμένη τήν κεφαλὴ, καί μάλιστα στή θεία λατρεία, ὅπου ἐκεῖ καί ἐξοχὴν ἐπικρατεῖ τάξις καί εὐπρέπεια. Ὁ Παῦλος καλεῖ «ἐξουσίαν» τό κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, δηλαδή ἀναγνώρισι τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνδρός: «Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους» (στ. 10). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐπίσης ἡ γυναῖκα πρέπει νά ἔχη κάλυμμα στήν κεφαλὴ τῆς ἀπὸ εὐλάβεια πρὸς τοὺς ἀγγέλους καί μιμούμενη τοὺς ἀγγέλους».

● Ἄν γιὰ τόν ἄνδρα ὑπάρχη προτεραιότητα στήν ἱεραρχία τῆς συμβιώσεως, τῆς κοινωσίας τοῦ γάμου, τῆς ἐνώσεως μέ τήν ἰσοτιμὴν γυναῖκα, καί αὐτὴ τὴν προτεραιότητα ὁ Παῦλος τὴν καλῆ «ἐξουσία», πόσο ὑποτιμητικὸ καί «παρὰ φύσιν» εἶναι γιὰ ἕναν ἄνδρα νά ἐμφανίζεται, νά ντύνεται ἢ νά συμπεριφέρεται ὡς... γυναῖκα!

● Τό ἴδιο φυσικὰ ἰσχύει καί γιὰ τή γυναῖκα, ὅταν λησμονῆ τό ρόλο, τὴν ἀξία καί τό

ἀληθινὸ τῆς κόσμημα καί ἐκτρέπεται χωρὶς νά ντρέπεται. Κι ἂν δέν ντρέπεται τὴ γῆ, ἄς ντραπῆ τόν οὐρανό. Ἄν δέν ντρέπεται τοὺς ἀνθρώπους, ἄς ντραπῆ τοὺς ἀγγέλους. «Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους» (στ. 10).

● Μνημονεύει ἐδῶ ὁ Παῦλος τοὺς ἀγγέλους ὄχι μόνο, διότι ὁ χριστιανὸς σέβεται τόν ἀόρατο κόσμον καί ὑποστέλλει τὴ σημαία τῆς ἐπάρσεώς του, ἀλλὰ καί διότι οἱ ἄγγελοι ἀποτελοῦν πρότυπο ὑποταγῆς καί λειτουργικότητας.

Ἰσοτιμία ὑπάρχει στόν ἀγγελικὸν κόσμον. Ἔτσι καί μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ἡ ἱεραρχία, ἡ συνύπαρξις ὑποτακτικοῦ καί ἡγέτου, δέν καταργεῖ τὴν ἰσότητα. Ἄρκει βεβαίως νά ζοῦν, ὅσο γίνεται, ἀγγελικὰ καί οἱ μὲν καί οἱ δέ, ἐν προκειμένῳ καί οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες.

Οἱ ἄγγελοι ἔχουν οὐράνια δόξα, ἀλλὰ διακονῶντας. Εἶναι «λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἑβρ. α' 14). Καί οἱ γυναῖκες, ὅσο κι ἂν θεωροῦνται ὡς ὑποταγμένες στόν ἄνδρα, εἶναι διακονικοὶ ἄγγελοι. Λειτουργοῦν ὄχι μόνο τό μυστήριον τῆς μητρότητος, ἀλλὰ καί τό μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνδρός (Α' Κορ. ζ' 16. Α' Πέτρ. γ' 1). Μικρὴ θυσία κάνουν, μεγάλο κέρδος ἀποκομίζουν.

● Καί γιὰ τρίτο λόγο μνημονεύονται ἐδῶ οἱ ἄγγελοι. Καλοῦνται οἱ γυναῖκες ἀπὸ σεβασμοῦ νά καλύπτουν τὴν κεφαλὴ. Καί οἱ ἄγγελοι καλύπτουν τὰ πρόσωπά τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ (Ἠσ. στ' 2). Ἐκεῖνοι μέ τὰ φτερά τους καλύπτουν τό πρόσωπό τους, γιὰ δέν ἀντέχουν νά βλέπουν τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Οἱ γυναῖκες μέ τὰ μαλλιά τους ἢ καί μέ εἰδικὸ κάλυμμα καλύπτουν

τήν κεφαλή τους από εὐλάβεια καί ταπείνωσι. «Διά τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους» (στ. 10).

Ἄναγκαῖοι καί οἱ δύο (στ. 11)

Γιά νά μὴν ἐπαρθοῦν οἱ ἄνδρες καί σκώσουν κεφάλι, ἔρχεται ὁ Παῦλος καί τοὺς προσγειώνει: «Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὔτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ» (στ. 11). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ὅμως μέσα στήν οἰκονομία καί στό σχέδιο τοῦ Κυρίου οὔτε ὁ ἄνδρας νοεῖται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῆς γυναῖκα, οὔτε ἡ γυναῖκα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν ἄνδρα»*.

● Ἄνδρας καί γυναῖκα ἔχουν ἀλλήλοῦπαρξι.

Γιά νά γεννηθῆ μία γυναῖκα, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχη καί ὁ ἄνδρας.

Γιά νά γεννηθῆ ὁ ἄνδρας, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχη καί ἡ γυναῖκα.

Κατά τῆς δημιουργίας τοῦ πρώτου ἀνδρός καί τῆς πρώτης γυναικός ἐνήργησε ἱεραρχικά ὁ Τριαδικός Θεός. Πρῶτα ἔκανε τὸν ἄνδρα, ὕστερα ἔπλασε τῆς γυναῖκα.

Ἔστερα ὅμως ἡ σοφία Του χάρισε καί στοὺς δύο τὸ συνδημιουργικό. Μέσα στό γάμο συνδημιουργοῦν τῆς σχέσι. Καί ἡ σχέσις αὐτὴ προσφέρεται ὡς συνδημιουργικὴ προσφορά στό Δημιουργό Θεό, γιά νά δημιουργηθῆ ἕνας νέος ἄνθρωπος. Ἄρα «οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὔτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ» (στ. 11).

● Ἡ ἀλληλοῦπαρξις ἀναφέρεται καί στήν ἐν γένει συζυγικὴ ζωή καί πορεία. Εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλον. Ὁ ἕνας ζῆ γιὰ τὸν ἄλλον.

● Δέν γίνεται ζωή τοῦ ἀνδρός χωρὶς τῆς γυναῖκα, καί τὸ ἀντίθετο. Ἀποκλείεται συνεπῶς τὸ διαζύγιο. Ὅταν ἡ ἀναγκαιότητα τῆς συμβίωσης σπριζεῖται στήν κοινὴ ἀγάπη, στὸν Κύριο, τότε ἡ συμβίωσις δέν διασπᾶται.

Ἰσα δικαιώματα (στ. 12)

Τὰ ἴσα δικαιώματα καί τὴν ἴση προσφορά στὴ συμβίωσι τονίζει ὁ Παῦλος καί στὸν ἐπόμενο στίχο: «Ὅσπερ γάρ ἡ γυνή ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καί ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός, τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ» (στ. 12). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Διότι, ὅπως ἡ γυναῖκα προῆλθε ἀπὸ*

τὸν ἄνδρα, ἔτσι καί ὁ ἄνδρας γεννιέται διὰ μέσου τῆς γυναῖκας, καί τὰ πάντα προέρχονται ἀπὸ τὸ Θεό».

● Ἡ γυναῖκα πῆρε κάποτε τὴν ζωή ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Καί σάν νά θέλη ν' ἀνταποδώσῃ, ἔκτοτε ἐκείνη γίνεται ὄργανο τοῦ Θεοῦ νά γεννιέται ὁ ἄνθρωπος, ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Ὁ ἄνδρας προσέφερε τὴν πλευρά του μία φορά, γιά νά παραχθῆ ἡ γυναῖκα μέ τῆς δημιουργικῆς ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γυναῖκα προσφέρει μυριάδες φορές τὸ σῶμα της, γιά νά γίνεται ἡ σκάφη, ὅπου πλάθει ὁ Θεός τὸ νέο ἄνθρωπο. Ἀλλὰ καί τὴν καρδιά της, γιά νά μεγαλῶνῃ ὁ νέος ἄνθρωπος.

● Ὅταν ἀπ' τὸν Ἀδάμ πλάστηκε ἡ πρώτη γυναῖκα, ὁ Ἀδάμ οὔτε κοπίασε οὔτε πόνεσε. Ὅταν «ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός» (στ. 12), ὅταν, δηλαδή, ἀπὸ τῆς γυναῖκα γεννιέται κάθε νέος ἄνθρωπος, ἡ γυναῖκα πονάει. Ὁ πόνος της εἶναι μία νέα μήτρα, ἀπὸ ὅπου παράγεται ἡ νέα ζωή. Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς περνάει ἀπὸ τὴν ὀδύνη καί τίς ὠδίνες (Ἰωάν. 1στ' 21).

● Ἀντί, λοιπόν, νά διεκδικοῦν πρωτεῖα ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα, ἄς δοξάζουν καί οἱ δύο τὸ Θεό, πού τοὺς ἔπλασε, ὅπως τοὺς ἔπλασε, τὸν ἄνδρα, ἄνδρα, καί τῆς γυναῖκα, γυναῖκα. «Τὰ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ» (στ. 12). Τίποτε δέν εἶναι δικό μας. Ἐπομένως τὴν ἐξισορρόπησι στὶς συζυγικὲς καί γενικὰ στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις, θά τὴν πετύχῃ:

Ὁ σεβασμός στοῦ δημιουργικοῦ θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Νά μὴ γίνωνται ἐμπόδιο σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη εἶναι τὸ ἐργαλεῖο γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα, γιά τὴν παιδοποιΐα. Ὁ σεβασμός στήν ἱεράρχησι τοῦ Θεοῦ. Ὁ σεβασμός στὴ σκοπιμότητα τῆς δημιουργίας. Ὁ σεβασμός τοῦ ρόλου ἑνὸς ἐκάστου.

Κατὰ τὴ φύσι (στ. 13-15)

Δέν ἐπιμένει γιά ἕνα νεκρὸ τύπο ὁ Παῦλος. Ἐπιμένει γιά τὸ σεβασμὸ τῆς φυσικῆς καταστάσεως. Μετὰ τὰ ὅσα θεολογικὰ ἀνέπτυξε, ρωτᾷ: «Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε· Πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;» (στ. 3). Στὴν ἀπλοελληνική: *«Κρίνετε σεῖς οἱ ἴδιοι: Εἶναι πρέπον, ἡ γυναῖκα νά προσεύχεται στοῦ Θεοῦ μέ ἀκάλυπτη τὴν κεφαλή;»*.

● Τὰ ὅσα στοῦ ὅλο κεφάλαιο λέει, ἀναφέρο-

νται κυρίως στήν κοινή λατρεία, στήν εκκλησιαστική σύναξη. *«Πρέπον ἐστί».*

● Είναι πρέπον νά εισέρχονται στό ναό μέ ἄσεμνο ντύσιμο (πού μοιάζει μέ... γδύσιμο);

● Είναι πρέπον νά μὴ ἔχουμε προσοχή στά λεγόμενα κατά τή λατρευτική σύναξη;

● Είναι πρέπον νά προκαλοῦμε ἀταξία, θόρυβο, ἀκόμα καί σκανδαλισμό;

● Είναι πρέπον χριστιανοί νά προσέρχονται στό ναό ὄχι γιά νά τελέσουν ιερά μυστήρια, ὅπως ὁ γάμος καί ἡ βάπτισις, ἀλλά γιά νά μετατρέψουν τό ναό σέ κοσμικό κέντρο;

● Είναι πρέπον, οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ νά βάζουν τή δῆθεν εὐγένεια (τή δειλία, δηλαδή, καί τή σκοπιμότητα) ὑπεράνω τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου, καί νά εὐλογοῦν τή σατανική προκλητικότητα, τήν ἀναίδεια;

● Είναι πρέπον νά μετατρέπεται ὁ κῶρος τῆς λατρείας σέ ἐμπόριο καί αἰσχροκέρδεια;

Τό πρόβλημα, λοιπόν, σήμερα, δέν εἶναι, ἄν φορᾶνε ἢ ὄχι καλύπτρα στό κεφάλι οἱ γυναῖκες, ἀλλά τό ἄν φοβώμαστε τό Θεό, ἄν προσευχώμαστε στό Θεό, ἄν ἀρέσουμε στό Θεό.

Τή φύσι επικαλεῖται στή συνέχεια ὁ Παῦλος: *«Ἡ οὐδέ αὐτή ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἔάν κομᾶ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστί, γυνή δέ ἔάν κομᾶ, δόξα αὐτῇ ἐστί»;* *«Ὅτι ἡ κόμη ἀντί περιβολαίου δέδοται αὐτῇ»* (στ. 14-15). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Μήπως δέν σᾶς διδάσκει*

ἡ ἴδια ἡ φύσις, ὅτι ὁ μὲν ἄνδρας, ἄν τρέφῃ κόμη (μαλλιά μακρὰ) εἶναι ντροπή γι' αὐτόν, ἡ δέ γυναῖκα, ἄν τρέφῃ μακρὰ μαλλιά, εἶναι τιμὴ γι' αὐτήν; Ἡ κόμη δόθηκε σπὴ γυναῖκα σάν κάλυμμα, πού τὴν στολίζει».

● Τά μαλλιά στή γυναῖκα εἶναι ὁμορφιά, ἀρχοντιά, στολίδι. Εἶναι στεφάνι στό κεφάλι της, *«περιβόλαιον»*. Τά φυσικά ὅμως μαλλιά, πού τὰ χτενίζει ἀπλᾶ καί σεμνά.

Δέν ἀσχολεῖται ὁ Παῦλος μέ λεπτομέρειες, μερικοί θά τὸλεγαν, *«μέ τρίχες»!* Ὅχι! Ἄλλοι ἀσχολοῦνται *«μέ τρίχες»*, μέ καλλωπισμούς, δηλαδή, ἐξεζητημένους. Ὁ Παῦλος μέ τὰ ὅσα λέγει, σύν τοῖς ἄλλοις καυτηριάζει τή ροπή πρὸς τὴν κοσμιότητα τῆς γυναῖκας, πού δαπανᾷ καί ἐκδαπανᾷτα μέ τὴν ἐξωτερική της παραμόρφωσι (ἐπιτηδευμένη κόμμωσι σέ κομμωτήρια, χρυσᾶ κοσμήματα, πολυτελῆ ἐνδύματα, βαψίματα, ἀρώματα κ.λπ.).

● Γεννιέται βέβαια ἓνα τυπικό ἐρώτημα: Ἄν τὰ μαλλιά γιά τή γυναῖκα εἶναι *«δόξα»*, εἶναι *«περιβόλαιον»*, τί χρειάζεται τό ἐπί πλέον κάλυμμα στήν κεφαλή, κάτι, πού σήμερα μόνο στά γυναικεῖα μοναστήρια στήν Ἑλλάδα τηρεῖται; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος δίνει κάποια ἐξήγησι: Ὁμολογεῖ ἡ γυναῖκα τὴν ὑποταγή της ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ φύσι, ἀλλά καί ἀπὸ τὴν προαίρεσι (Ε.Π.Ε. 18α,162).

● Σάν νά μὴ ἀρκῆται ὁ Παῦλος στό *«κατὰ φύσιν»*, στή φυσική κόμμωσι. Ζητάει κάτι παρά πάνω, πού δείχνει πλὴν τὴν ἀρετὴ τοῦ χριστιανοῦ. Κι αὐτό τὸν ὀδηγεῖ στό *«ὑπὲρ φύσιν»*.

Ἀπὸ τίς μικρὲς θυσίαι καλεῖται ὁ πιστὸς στίς μεγάλες, στήν ἀσκησι τῆς ἀρετῆς, στή λειτουργία τῶν καλῶν ἔργων.

● Καλὸς εἶναι ὁ τύπος, ἀλλ' ὅταν λείπῃ ἡ οὐσία, καταντᾷ ὑποκρισία.

● Εἶναι ἀκάλυπτες οἱ περισσότερες γυναῖκες, ὄχι τόσο ὡς πρὸς τό κεφάλι, ὅσο ὡς πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ τεκνογονία. Ἀκάλυπτη ἡ μητρότητά τους. Γυμνή ἡ συζυγία τους. Γυμνή ἀπὸ ἀγάπῃ ἡ ψυχὴ τους. Γυμνό τό σπῆτι τους ἀπὸ παιδιά.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεοῦμε, γιά νά ἐλεηθοῦμε!

Πασχαλινὴ ποσειχή

Κάνε, Κύριε, νά πιστεύσουμε στό «Θανάτῳ θάνατον πατήσας».

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπιτελεστικὸς Τυπογραφεῖος:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίαι συνδρομῆ:

Ἑσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγῆς καί ἐπιστολῆς:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Όλα φωνάζουν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ρώτησα τή βερυκοκιά. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πρασίνισαν τά φύλλα μου. Καινούργιος ὁ καρπός μου.

Ρώτησα τήν ἀνατολή. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἡ σκοτεινιά διαλύθηκε. Ὁ Ἥλιος λάμπει τώρα!

Ρώτησα τή Μεγ. Δευτέρα. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό τραγουδᾶνε ἄγγελοι λευκοί.

Ἀμόλυντος τηρήθηκε ὁ ἄγγελος τῆς γῆς.

᾿Ωραῖος, πάλλευκος! Ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος.

Ρώτησα τή Μεγ. Τρίτη. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χαρά μεγάλη. Περάσανε μέσ' στό Νυμφῶνα

Γρηγοροῦσες μέ τό λευκό χιτῶνα

Ρώτησα τή Μεγ. Τετάρτη. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χτυπᾶνε στόν οὐρανό καμπάνες.

Στοῦ Χριστοῦ τά πόδια εἶναι πεσμένη

πόρνη γυναίκα, μά τώρα ἀναστημένη.

Χριστός Ἀνέστη! Τραγουδᾶνε τά οὐράνια.

Τόν ἁμαρτωλό στά ἅγια τόν φέρνει ἡ μετάνοια.

Ρώτησα τή Μεγ. Πέμπτη. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Γιά τό Ὅχι τῆς ἀρνήσεως λάλησε ὁ πετεινός.

Γιά τό δάκρυ τῆς μετάνοιας χαμογέλασε ὁ Οὐρανός.

Ρώτησα τή Μεγ. Παρασκευή. Μοῦπε τρεῖς φορές: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δέν μοῦπε, Ὁ Χριστός σταυρώθηκε.

Μοῦπε, Ὁ Χριστός δοξάστηκε.

Σταυρός ὑψώθηκε! Θάνατος θανατώθηκε.

Θαμπώθηκαν οἱ ἄγγελοι. Ξεκλείδωσε ὁ παράδεισος.

Ληστής ὁ πρῶτος κάτοικος. Κλειδί; Τό Μνήστητί μου!

Χριστός Ἀνέστη!

Χτυπᾶτε πρόσταζε τό πρίν. Χτυπᾶτε, σᾶς λέω, τά καρφιά!

Μά τώρα χτυπάει πολύ πιό δυνατά ἡ ἀναστημένη του καρδιά.

Ἀληθινά! Εἶναι Θεός ὁ Σταυρωμένος.

Ὁ Σταυρωτής γίνεται πλέον θαυμαστής.

Βροντόφωνο στόν ἑκατόνταρχο τό Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ρώτησα τό Μεγάλο Σάββατο. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Στό σκοτεινό φόντο τοῦ Ἄδη θεϊκό ἄστραψε Φῶς.

Τρόμαξε καί στέναξε τοῦ σκότους ὁ προστάτης.

Σπάσανε οἱ πόρτες, οἱ ἀμπάρες, τά δεσμά.

Ὁ Ἀδάμ ἀνακαλεῖται, ἡ Εὐα λευτερώνεται.

Τά μνήματα ἀδειάζουνε.

Ἡ γῆ τραγουδᾶ: Ἀνάστα ὁ Θεός!

Ὁ οὐρανός πανηγυρίζει: Ζήτω ὁ Ἀθάνατος!

Τά καταχθόνια δοξάζουνε: Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου καί τῇ Ἀναστάσει σου!

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἄν μπορεί ὁ Θεός νά μὴν ἐλεῇ. Κι ὁ χριστιανὸς ἐλεεῖ, γιατί δέν μπορεί νά μὴν ἐλεῇ. Δέν μπορεί ν' ἀποσπάσῃ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἂν δέν προσφέρῃ τὰ ὑπάρχοντά του ἐλεημοσύνη (Λουκ. ιβ' 33). Ὁ χριστιανὸς ἀγαπᾷ, γιατί δέν μπορεί νά μὴν ἀγαπᾷ.

Καιρὸς πῖο ἐντατικῆς ἐλεημοσύνης ἢ Μεγ. Σαρακοστή, καὶ μάλιστα ἡ Μεγ. Ἑβδομάδα, ἢ ἐβδομάδα, πού ὁ Θεός «ἐξέχεε πλούσιον τό ἔλεός Του ἐφ' ἡμᾶς». «Μετανοίας ὁ καιρὸς καὶ ζωῆς αἰωνίου πρόξενος ἡμῖν ὁ τῆς Νηστείας ἀγών, ἐάν ἐκτείνωμεν χεῖρας εἰς εὐποιῖαν. Οὐδέν γάρ οὕτω σώζει ψυχὴν, ὡς ἡ μετάδοσις τῶν ἐπιδεομένων. Ἡ ἐλεημοσύνη, συγκεκριμένη τῇ νηστείᾳ, ἐκ θανάτου ρύεται τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴν ἀσπασώμεθα, ἥς οὐδέν ἴσον» (ιδιόμελο ἀποστίχων ὀρθρου Πέμπτης Β' ἐβδομ. Νηστ.)

• Δέν ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ στό ποιὸς κάνουμε ἐλεημοσύνη. Ἄλλο κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει: Νά ἐλεοῦμε, γιὰ νά σωθοῦμε. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μάθωμεν εἶναι ἐλεήμονες ἀπάντων ἔνεκα· μάλιστα δέ, ὅτι καὶ ἡμεῖς πολλοῦ δεόμεθα ἐλέους» (Ε.Π.Ε. 11,134). Ἡ ἀρχὴ τῆς χριστιανικῆς ἐλεημοσύνης δέν εἶναι: «Ἐλεοῦμε, γιὰ νά ἐλεήσουμε». Ἄλλ' εἶναι: «Ἐλεοῦμε, γιὰ νά ἐλεηθοῦμε»!

• Δέν μ' ἐνδιαφέρει, ἂν πολλοὶ ἀπ' τοὺς σπόρους, πού σπέρνω, πέσουν σέ πέτρες, σέ ἀγκάθια, σέ χιλιοπατημένο δρόμο, στό τσιμέντο. Μ' ἐνδιαφέρει νά σπέρνω ἀφειδώλευτα. «Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίζει. Καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίζει» (Β' Κορ. θ' 6). Ὅλες οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς πέφτουν σέ λουλούδια; Δέν πέφτουν πολλές καὶ σέ ἀγκάθια ἢ σέ ὑπονόμους; Δέν προκαλοῦν καὶ πλημύρες; Ὅμως πέφτουν. Γιατί

ὅταν πρόκηται γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν ἀναστέλλουμε ἢ τὴν ἀναβάλλουμε, διότι τάχα δέν θά πιάσῃ τόπο;

Γιὰ τό διάβολο πόσα σπέρνουμε; Καὶ μάλιστα γιὰ νά θερίσουμε τὴ φθορά καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο! Γιὰ τό Χριστό ὅμως εἴμαστε τσιγγούνηδες; Ἄς ἀκούσουμε τὸν ἄγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο: «Ἡ ἐλεημοσύνη μῆτηρ ἀγάπης ἐστίν. Ἀγάπης τῆς τὸν Χριστιανισμόν χαρακτηρίζουσας, τῆς τῶν σημείων ἀπάντων μείζονος, δι' ἧς οἱ μαθηταὶ φαίνονται τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη φάρμακόν ἐστὶ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων. Σμῆγμα τοῦ ρύπου τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Κλίμαξ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστηριγμένη. Αὕτη τοῦ Χριστοῦ τό σῶμα συνδεῖ» (Ε. Π. Ε. 24,128).

• Μεγάλῃ Ἑβδομάδα! Ὁ Χριστὸς σταυρώνεται γιὰ ὅλους. Προσφέρεται ὅλος γιὰ ὅλους, χωρὶς διάκρισι.

• Μεγάλῃ Ἑβδομάδα! Ὁ χριστιανὸς ὅλα τὰ προσφέρει γιὰ τοὺς ἄλλους, χωρὶς διάκρισι. Ὑπάρχει πῖο ἀνάξιος ἀπ' τό διάβολο; Κι ὅμως στά ἔργα του σπαταλᾷμε τόσα πολλά. Γιατί ὅταν πρόκηται γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη προφασίζομαστε, ὅτι δέν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀξιοί, γιὰ νά τοὺς ἐλεήσουμε! Τί ἐγωισμός! Τί φιλαντία!

Ἄφθαρτο σκῆνωμα;

Ἐὄρυβος πολὺς γύρω ἀπὸ ἓνα τάφο. Στὴ Μονὴ Ἀγάθωνος τῆς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἡ ἐκταφὴ τοῦ ἱερομονάχου Βησσαρίωνος ἔφερε εἰς φῶς παράδοξο θέαμα. Τό σῶμα τοῦ πρό δεκαπενταετίας κεκοιμημένου δέν φαίνεται νά ἔχη φθαρῆ. Ἐπιστήμονες ἔδωσαν τὴ δικὴ τους ἐξήγησι. Ἰατροδικαστὲς ἐξέφρασαν τὴν ἐκπληξί τους.

Θαῦμα! ἔσπευσαν νά φωνάξουν πολλοί. Περιμένετε! προέτρεψε, καὶ πολὺ σω-

στά, ὁ οἰκείος ἐπίσκοπος, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Νικόλαος.

● Κι ἂν εἶναι ἕκτακτο σημεῖο, ὅπως-δήποτε εἶναι **μικρὸ θαῦμα**. Γιατί; Διότι μεταξύ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς νεκρῆς ὕλης δέν μεσολαβεῖ ἐμπόδιο. Εὐκόλο, λοιπόν, τό ὁποιοδήποτε σημεῖο στή ἄψυχη ὕλη. Ὅπως ἄλλωστε εὐκόλο γεγονός εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

Ἡ πίστις στό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν εἶναι γιά πολλούς δύσκολη. Ὅχι ὅμως τό θαῦμα αὐτό καθ' ἑαυτό.

● Δύσκολο θαῦμα εἶναι ἡ **ἀνάστασις τῆς ψυχῆς**, αὐτό, πού ὀνομάζουμε μετάνοια. Γιατί; Διότι μεταξύ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μεσολαβεῖ ἡ ἀντίστασις, πού λέγεται **ἐλευθερία τῆς βουλήσεως**. Κάποτε μάλιστα πεισμώνει στό κακό ὁ ἄνθρωπος, ἐμμένει στά πάθη του, παγιώνεται ἡ διαφθορά.

Γι' αὐτό καί οἱ ἄγγελοι δέν θαμπώνονται ἀπό κάποιο ἄφθαρτο σκῆνωμα ἀγίου. Θαμπώνονται ἀπό τή **μετάνοια** μιᾶς ψυχῆς ἀμαρτωλῆς (Λουκ. ιε' 7). Τότε μόνο χτυπᾶνε ἀναστάσιμες, πανηγυρικές καμπάνες.

● Θαῦμα σπουδαῖο κι ἀναμφισβήτητο ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τόν Ἀναλλοίωτο Χριστό. «*Τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτήν γινώμεν τόν Ἀναλλοίωτον*» (ὑπακοή γ' ἤχου).

Προσοχή, λοιπόν! Δέν εἶναι ἐτοιμόρ-

ροπο σπίτι ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά σπεύδουμε νά τό στηρίξουμε μέ τό δεκανίκι κάποιου νεοφανοῦς σημείου!

Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό ἄφθαρτα σώματα κεκοιμημένων ἀγίων ἢ ἀπό **πίστι** ἄφθαρτη;

Ἄφθαρτα σώματα θέλουμε ἢ ἄφθαρτη τήν **ἀγνότητα** παιδιῶν καί νέων;

Ἄφθαρτα σώματα ἢ ἄφθαρτη τήν **ἀγάπη** καί τήν τιμιότητα;

● Ἀλλοίμονο ἂν κατασκευαστῇ ἓνα ἀκόμα κέντρο λαϊκοῦ προσκυνήματος ἢ **θρησκευτικῆς ἀγυρτείας!** Εἶναι τό μόνο, πού δέν θέλουν οἱ **ἄγιοι**, καί μάλιστα ἐκεῖνοι, πού καί οἱ ψυχές τους ἀγάλλονται στόν παράδεισο, ἀλλά καί τά **λείψανά** τους εὐωδιάζουν.

Τράπεζες! Δάνεια ἢ πνίξιμο;

Χτύπησε τό καμπανάκι τοῦ κινδύνου ὁ διοικητής τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος σχετικά μέ τή δανειοληπτική μαγία τῶν νεοελλήνων. Ἀνέφερε μάλιστα τόν ἀριθμό **200.000.000.000 €** (ευρώ)! Στό ποσό αὐτό ἐνέρχονται τά δάνεια, πού ἔχουν πάρει ἀπ' τίς Τράπεζες οἱ καταναλωτές. Ἄν δέ σκεφτοῦμε, ὅτι δάνειο δίνεται μόνο μέ τήν ἐγγύησι σπουδαίου περιουσιακοῦ στοιχείου, ἀντιλαμβανέσθε, ὅτι ἑκατοντάδες χιλιάδες συμπατριῶτες μας ἔχουν βάλει **«ἐνέχυρο»** τό σπίτι τους. Καί καθημερινά οἱ Τράπεζες ξεσπιτώνουν νοικοκύρηδες, πού ἀδυνατοῦν νά καταβάλουν τίς δόσεις τοῦ δανείου τους.

Ποῖος φταίει;

● Φταῖνε οἱ **Τράπεζες**, πού μέ τίς συνεχεῖς μάλιστα τηλεφωνικές ἐνοχλήσεις καί μέ τίς διαφημίσεις περί εὐκόλου δανείου, παγιδεύουν τούς πολλούς; Πολλοί μιλᾶνε γιά ἐπίσημη καί **νόμιμη τοκογλυφία**.

● Φταῖνε οἱ πολίτες, πού λατρεύουν πλέον τήν ὕλη καί τήν καλοπέρασι καί ἔχουν καταληφθῆ ἀπό **«ἀμόκ» πλεονεξίας;** Οἱ περισσότεροι, πού χρωστᾶνε ὑπέρογκα ποσά στίς Τράπεζες, εἴτε ἀπό **δάνεια** εἴτε ἀπό **πιστωτικές κάρτες**, δέν ἔφτασαν στό τραγικό αὐτό σημεῖο, διότι τούς ἔλειπαν

Ἐπίκαιρα βιβλία

Ἄρχιμ Δανιήλ Ἀεράκη

Στούς Χαιρετισμούς

Ὅμιλιες στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο. Σελ. 272.

Στή Μεγάλη Ἑβδομάδα

Πέντε θέματα γιά κάθε μέρα τῆς Μεγ. Ἑβδομάδας. Σελ. 296.

Τό ἐκούσιο Πάθος

Ὅμιλιες γιά ὅλες τίς μέρες τῆς Μεγ. Ἑβδομάδας. Σελ. 202.

Τό καθένα 7 €. Καί τά τρία 20 €. Ταχυδρομ. 4 €. Τηλ. **2103212713 & 2109765440**.

τά «πρός τό ζῆν». Εἶχαν νά φᾶνε, νά κοιμηθοῦν, νά κινηθοῦν.

Ὁ δράστης εἶναι ἡ **πλεονεξία**, «ἥτις ἐστίν εἰδωλολατρία» (Κολοσ. γ' 5). Ἄπ' τῆ στιγμῆ, πού γίναμε ἄνθρωποι τῆς «κατανάλωσης», δέν σταματᾶ τό κακό. Ἀκόρεστο τό πάθος. «Οἱ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπιπτοῦσιν εἰς πειρασμόν καί παγίδας» (Α' Τιμ. στ' 9). Σύγχρονες παγίδες: τά δάνεια, οἱ κάρτες, τά τυχερά παιχνίδια, τά καζίνο!

● Φταίει καί τό **Κράτος**. Ὅφείλει νά θέσση φραγμούς στήν καταστροφική πορεία τοῦ δανεισμοῦ. Νά προφυλάξῃ τόν πολίτη, πού ἀποδεικνύεται ἐπιπόλαιος κυνηγός τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ. Ν' ἀπαγορεύσῃ ἐπί τέλους τά δάνεια.

Προτιμότερο νά ὑποστηρίξῃ τίς ἀσθενέστερες οικονομικά τάξεις, παρά νά ἐπιτρέπῃ νά συσσωρεύεται τό χρήμα στήν ἀχόρταγη τραπεζική χοάνη.

● Φταίει καί ἡ **ποιμαντική** τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάγκη νά πείσῃ τοὺς χριστιανούς στό «ἔχοντες τροφάς καί σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α' Τιμ. στ' 18).

Ξαφνικά ἀντί γιά χωρισμό, ἐναγκαλισμό!

Ζηφούληκαν ὑπέρ τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί Κράτους βουλευτές ὄλων τῶν κομμάτων. Μίλησαν γιά τόν ἀνεπιθύμητο γι' αὐτούς ρόλο τῆς Ἐκκλησίας. Κατηγόρησαν, ἴσως καί ὄχι ἀδίκως, ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες γιά τήν ἀνάμιξί τους στόν πόλιτικό λόγο. Ἐκα-

ναν λόγο γιά ἀναχρονισμούς στό ἰσχύον σύστημα. Ζήτησαν κατά τήν ἐπικειμένη Ἀναθεώρησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ν' ἀφαιρεθοῦν τά περί «ἐπικρατοῦσης θρησκείας» καί ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τῆς Ἁγίας Τριάδος κ.λπ.

Καί ξαφνικά τά ξίφη μπῆκαν στή θηκῆ τους. Τό κυβερνῶν κόμμα (Νέα Δημοκρατία) δέν φάνηκε πρόθυμο νά θίξῃ τό πρόβλημα. Τό δέ κόμμα τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως (ΠΑΣΟΚ) φάνηκε ἀπρόθυμο νά ὑποστηρίξῃ τίς θέσεις του.

Συγκεκριμένα στίς 16 Μαρτίου 2006 συζητήθηκε στή **Βουλή** σχετική πρότασις νόμου, πού εἶχαν καταθέσει οἱ βουλευτές τοῦ ΚΚΕ, τοῦ ΣΥΝ καί δύο ἀνεξάρτητοι. Δέν πέρασε ἡ πρότασις, διότι ἡ ἀξιωματική ἀντιπολίτευσις δήλωσε, ὅτι τό θέμα τοῦ «χωρισμοῦ» εἶναι «ἀνώριμο»!

● Τί κάνει ἡ **ψῆφος**!

● Τί κάνει ὁ φόβος ἀπ' τήν ἐμφάνισι **μικροῦ κόμματος**, πού παρουσιάζεται καί ὡς φιλορθόδοξο καί πού κατά τά τελευταῖα «γκάλλοπ» ἔχει περάσει τό 4%!

● Τήν θέλουν τήν Ἐκκλησία ὄχι φυσικά ὡς πηγῆ ἀλήθειας καί σωτηρίας, ἀλλ' ὡς πηγῆ ἀντλήσεως ψήφων, ὅπως νομίζουν. Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό γεγονός, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ικανοποιεῖ αἰτήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὅπως αὐτό τῆς ἀνωτατοποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν!

● Γιά τοὺς συνειδητούς βέβαια χριστιανούς παραμένει ἀνοικτό τό θέμα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας-Πολιτείας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ **ψυχὴ καί τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους**, ἀλλά ποτέ δέν μπορεῖ νά μεταβληθῇ σέ **θεραπευτὴν** τοῦ Κράτους. Ἡ σύζευξις ἀνομοίων πραγμάτων φανερώνει συνήθως σκοπιμότητες, ὄχι ἀλληλοβοήθεια.

● Ὅσο γιά ὅσους νομίζουν, ὅτι ὑπάρχει φιλορθόδοξο κόμμα, ἄς ἐκτιμήσουν τά ὅσα εἶπε σέ ἐκπομπή τοῦ κ. Τριανταφυλλόπουλου (19.3.2006) ὁ ἀρχηγός του γιά τό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων!

● Ἐκκλησία γιά τοὺς πολιτικούς = **ἄγρα ψήφων**. Γιά τοὺς πιστούς = Ἡ **βασιλεία τοῦ Θεοῦ** καί ἐπί τῆς γῆς.

Δέκα εὐρῶ τό χρόνο

■ Τήν ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ (**10 Εὐρῶ - €**) ἢ στά γραφεῖα «**Βαπτιστής**», **Χριστοζοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ἢ στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Ἅγιο Δημήτριο** ἢ στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548** τῆς **EUROBANK**.

■ Οἱ συνδρομητές τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τῆ λέξι Περιοδικό).

■ Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.